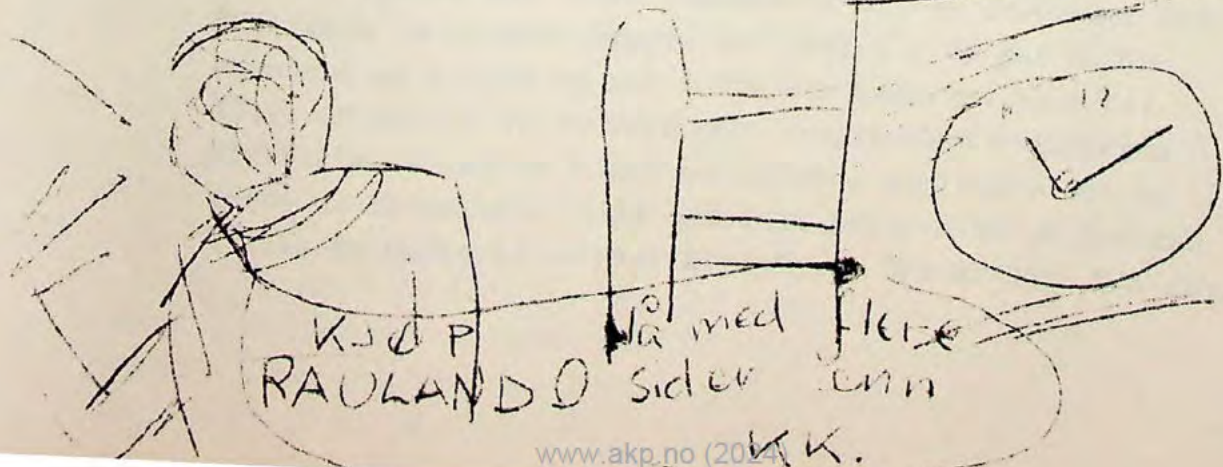

RAULAND

NR 6
1974

Hvorfor selger
frua til sjelen
blad?

KJØP
SIRENE!

SIDE 2

Vi synes vi har gjort et steg framover i og med dette nummeret av avisa. Stoffet er kvantitativt sett mer omfattende og kanskje også mer variert. Det tror vi skyldes to ting. Vi i redaksjonen har diskutert situasjonen med hele avisa - hvorfor folk ikke leverer mer stoff enn det de gjør - hvilke tiltak som må treffes osv. Vi har kommet til at det trengs diskusjoner og organisatoriske tiltak i alle stedslag. Det viser seg at det faktisk fins flertall i alle fall i et lag som ikke ser noen særlig hensikt med å ha ei slik avis. Vi har skrevet det på denne plassen før: Vi har forskjellig arbeidstid - jobber spredt og med forskjellige ting innafor institusjonen. Vi lever og virker isolert - mer eller mindre - fra hverandre bortsett fra partiavdelingsmøtene som ikke kan greie å binde oss sammen fullstendig både på grunn av det som skal behandles der og på grunn av hvor ofte vi har disse møtene. Det foregår mye i stedsлага og oppe i hodene på hver enkelt - både av rene politiske ting og annet av mer eller mindre "upolitiske" problemstillinger. Avisa kan være et bindeledd på så mange måter. Det gjelder bare å bruke den. Hvert eneste medlem vil i den nærmeste tida få utlevert stehsiler, og vi mener det er opp til alle, men særlig stedslagsformennene (kvinnene) å sørge for at det blir debatt og at ting dere er oppatt av kommer i RAULAND. Frist for innlevering av stoff er den 20. i hver måned. SETT I GANG!

red.

ER SIRENE HOVEDFIENDEN?

Om kritikken av Sirene.

KK nr. 32 har analysert og kritisert Sirene. Hvis en velger å se på Sirene isolert er jeg i store trekk enig i analysen, men jeg kan ikke skjønne at det er nødvendig å kritisere på en så firkanta, hovmodig og tildels ensidig måte: I KKs artikkel heter det: "SIRENE: TYPISK FEMINISME.

Det kan ikke være tvil om hvor Sirene står: Bladets redaksjonelle linje er et typisk uttrykk for for feminismen i Norge. Vi har sett det på de siste nummerne. Vi mener at den linja som her føres, er et eksempel på at feminismen i sin konsekvens fungerer arbeiderfiendtlig og direkte avsporende på kvinnekampen.

Videre heter det: "Sirene rir på bølgen av kvinnekampen - uten at bladet har tatt opp i seg den progressive kvinnebevegelsens viktigste krav. Det er såvisst ikke krava om rett til arbeid der kvinnene bor, lik rett til arbeid og utdanning, daghjem og barnehager og kravet om sjølbestemt abort som slår en i øynene når en leser lederartiklene i Sirene".

Artikelen slår i store vendinger fast at Sirene ikke er mer revolusjonært, at bladet ikke ser monopolkapitalen som hovedfiende - og artikkelen har rett. Det er lett å se at Sirene ikke bygger på noen klassekampmodell i sin analyse, og at bladet ser menn i maktposisjoner som fiende i de fleste tilfelle, og derfor vil hevde syn som er borgerlige i sin konsekvens.

Men når man tar fram storslegga for å fastslå dette, ja, da fristes jeg til å spørre: Hva annet hadde en ventet? Sirene har aldri påstått at det er revolusjonært! Kritikken av lederne bygger på lederne i de par siste nummerne av bladet og med dette som bakgrunn sies det flott at en del av de viktigste progressive kvinnekrav ikke blir behandlet i Sirenes ledere. Jeg synes det er trist at kritikerne ikke har tatt bryet å se på lederne i alle de nummerne som har kommet ut. Det er bare 7 i alt.

Ved ettersyn viser det seg at lederne omhandler følgende saker:

prøvenr. 1. Presentasjon av bladet

prøvenr. 2. Kvinner og arbeid. Her sies det blant annet: "For oss kvinner gjelder ennå ikke den grunnlovfestede "retten til arbeid". Derfor er det viktig at Sirene nå og i framtida bidrar til å sette søkelyset på problemene og derved bidra til løsningene. Kvinnene har alltid kommet sist i køen, men nå skal det bli slutt på det. Vi skal oppøve solidaritet og stå sammen mot umyndiggjørelse".

Nr. 1/74: Om husmødre. Denne lederen slutter med: "Krev din rett til løna arbeid: Meld deg som arbeidssøkjande.

Nr. 2/74: Om tarifforhandlinger.

Nr. 3/74: Om kvinnefrigjøring. Kvinner som kjøpekraft og forbruker.

Nr. 4/74 Hater vi menn?

Nr. 5/75: Abort og maktmisbruk:

Lederne behandler altså en del av det stoffet som de blir kritisert for ikke å behandle.

Når det gjelder omtalen av Bjørg Vik ville det være rimelig å legge det hun skriver i Sirene til grunn og ikke et sitat fra Dagbladet. I SIRENE nr. 1/74 har Bjørg Vik skrevet en nokså utførlig analyse av husmødre. Selv om analysen ikke bygger på AKPs klassekampmodell er den etter min mening et bra stykke arbeid som i alle fall har gitt meg bakgrunnsstoff til å gå videre på emnet.

Skal vi bekjempe Sirene?

I følge artikkelen i nr. 32 kommer jeg fram til at Sirene må være utslag av kapitalens spekulasjon i kvinnekampen - et reaksjonært blad som må bekjempes. Kan det være riktig?

La oss få føttene ned på jorda og ikke stirre oss blinde på Sirenes svake sider.

Det er lett og se at Cappelen gir ut Sirene fordi forlaget ser mulighet for profitt i kvinnekampen. Men for ganske få år siden hadde det ikke vært mulig for Sirene å eksistere selv om Cappelen aldri så gjerne ville ha spekulert i kvinnekamp. Grunnen er altså at for noen ganske få år siden fantes det ikke kvinner som ville kjøpe et blad som Sirene. Det at Sirene eksisterer som et tilbud blant de erkereaksjonære kvinnebladene er da tross alt

et godt tegn, et tegn på at kvinnekampen gjør framskritt. Kvinnefrigjøringsbevegelsen er en bred front.

En liten del av denne fronten er revolusjonær.

Dette betyr ikke at resten av denne fronten skal bekjempes. Sirene er også en del av denne fronten. La oss kritisere bladet skikkelig og bruke de gode sidene ved det i kampen videre.

Vi må innse at Sirene kan være et viktig blad for kvinner som er på vei. Om vi liker det eller ikke er det slik at for de fleste går veien til et proletært standpunkt i kvinnekampen om stadier med bevisstgjøring hvor feministiske synsvinkler lett vil være rådende. Vi må ikke avfeie feministiske synpunkter som tull, men kritisere dem og sette dem inn i en videre sammenheng. Kanskje gjør AKP en alvorlig feil ved å avfeie feministene og deres synspunkter som tull og de selv som litt dumme?

Selv om monopolkapitalen er hovedfienden, må vi ikke underslå at mannen er monopolkapitalens redskap i undertrykkinga av kvinnen. Mannen vil oftest i praksis fungere som undertrykker. Det vet vi, og det bør vi i AKP også ta konsekvensen av og vedstå oss.

Når kvinner kommer fram til den proletære linja i kvinnekampen er den riktige, er det et resultat av ei utvikling. For de fleste går veien om en eller annen form for feministisk bevisstgjøring om sin egen undertrykkelse. I vår kvinnekamp har vi alle startet fænlende fra et null-punkt. Jeg tror ikke det er slik at kvinnen plutselig en dag våkner, griper mannen i armen og sier: KOM! Nå må vi slåss mot monopolkapitalen slik at jeg slipper å gjøre alt husarbeid og barnestell etter jobben!

Fra det å oppleve seg selv som undertrykt av menn til det å oppleve kvinner og menn som undertrykt av monopolkapitalen er det et langt skritt - og et meget viktig skritt å gå og det er bare vår egen innsats som kan få kvinner til til å gå til det skrittet. Hvis vi er redde

for at Sirene skal bli ideologisk ledende i kvinnekampen, har vi bare en ting å gjøre: Jobbe hardere for å nå ut med vår politikk. I denne sammenhengen må vi også kritisere Sirene, bekjempe de dårlige sidene, men også anerkjenne, hjelpe fram og bruke de gode sidene i arbeidet for full kvinnefrigjøring.

La oss legge mer arbeid i å undersøke hvilke kår kvinner i Norge har og hvordan de opplever undertrykkelsen. La oss arbeide bedre med å utvikle og spre en skikkelig kvinnepolitikk og på den måten få med oss kvinner som ikke har kommet med i kvinnekampen og kvinner som foreløpig bare er kommet til feminismen.

MLer i kvinnefronten

Hale fra red: Mange av disse synspunktene tør være kjent fra det nylig avholdte kvinneseminar, og det var vel også tilløp til motsigelser på dette og beslektede områder. La oss fortsette debatten her i avisa!

En artikkel om mer følelsebetonte spørsmål og seksuelle problemstillinger har vært annonsert flere ganger i Rauland, men har stadig blitt utsatt fra dem som hadde tenkt å skrive. Siste gang under henvisning til at dette ble tatt opp på seminaret. Ble det det? Ble det gjort i tilstrekkelig grad? Dette var altså nok en invitasjon til mer grundig å belyse denne sida av kvinneundertrykking! Det er planer om et eget særnr. med utgangspunkt i kvinneseminaret. Uansett om dette blir noe av trenger vi stoff til dette viktige spørsmålet. Både for menn og kvinner!

red.

" Man må gi litt, skal det bli et bra program ."

(Men så får man jo litt igjen for det ..)

Dagen er i ferd med å ebbe ut - folk er litt trøtte -
produseren vil ta 4 scener til - det passer så bra
når alt er i gang - etc,etc, ...

Etter å ha reist hele dagen - opptak - på overtid .f...
Fridagen benyttes til å komme ajour i produksjons-
planen, som er akterutseilt pga værforhold, organisering,
sykdom, etc etc

Dette er ganske vanlige forhold på vår arbeidsplass.
De er her konkretisert til spesielle situasjoner, men
de kan ta andre former. Det generelle er : overtid,
nye reiser (m/overtid), og fridager som blir arbeids-
dager.

Jeg mener at arbeidsplassen er ganske gjennomsyret
av en tankegang praksis, som sier at programmet
går foran . (alt, innen "rimelige" grenser.)

Hva medfører denne praksis:

At helsefarlige (helse i vid mening) arbeidsforhold
legaliseres. All overtid, reiser, jobbing på fridager
er en sosial belastning for barn,familie, privatliv.
(Har ikke dette noe med samlivsproblemer hos oss å
gjøre.)

Det er å underminere, sabotere det arbeid som gjøres
i fagforininga for å presse ledelsen, Staten, til å
etterkomme krav om bedre arbeidsforhold, et utall a
konkrete krav.

Lønna. Dyrtida krever mere peng - er overtid og reiser
løsninga. Slik en en få mere på lønsslippen, men
det er basert på en kort, intens nedsliting av helsa.
Dette er en individuell måte å løse problemet med at
en får for lite igjen for å selge sin arbeidskraft.

Det er en reaksjonær måte å løse problemet på,
fordi det svekker den faglige lønnskampen mot
arbeidsskjøperne. Slikt "merarbeid" er en sosial,
økonomisk og politisk svekkelse av arbeiderklassen.
(I noen bransjer er overtid veldig vanlig, hvordan
påvirker det familieforhold og muligheten for
sosial aktivitet i lokalmiljøet, for politisk arbeid, tro

Personalinstruksen pålegger oss å arbeide til de
tider ledelsen bestemmer. Men Arbeidervernloven setter
grenser (for vide?) for hvor langt ledelsen kan gå med
sine krav. For å omgå dette, (som er uttrykk for kamp)
legger ledelsen seg på samarbeidslinja, og maner fram
bilde av den hellige idealismen som er nødvendig for
å lage gode program, man må gi noe, ofre noe.
I praksis er dette uttrykk for økonomi - å øke profitten
til byråkratkapitalistene i Staten - å lage billige
program. På helsa laus.

Personalkontoret, produksjonskontoret, driftskontoret,
avd. ledelser og andre er drivende krefter i denne
bransjen. Med gode resurser (sosialdemokratisk tenking
og byråkrati) har de fått mange prod. ledere, producere,
programfolk og vanlige fotfolk på limpinnen.
Ny metode er vel teamutviklingskursa til Skoe.

Opposisjon mot denne "programmet er viktigst " tenkinga
møter mange former for mistenkeliggjøring, eks
latskap, uvilje, dårlig teamånd, firkanta radikalisme,
illojalitet mot produksjonsledelsen.

Jeg har møtt noen andre argumenter, spesielt i forbindelse
med program som har vært "progresivt", mer eller mindre OK

Da bør en jobbe livet av seg, fordi en er sosialist eller kommunist, for å tjene folket, liksom.

Hva i fan er dette for en smart vri!

Skal bra program være ekstra billige, skal vi gjøre slike program som veldedighetsarbeid.

Skal vi ikke stille de samme krav til eks prod.kontoret på kapasitet når temaet i programmet er bra.

Jeg vil kalle dette reaksjonær kulturradikalisme.

Vi er fagarbeidere. Vi har en faglig kunnskap og stilling å beskytte mot rasjonalisering og nivåsenking. (jvn heise-monterene) Det betyr bl a at vi skal bruke denne faglige dyktighet til å gjøre godt arbeid, være massans forbilde.

Vi er lønnsarbeidere. I Staten. Det betyr at vi selger vår arbeidskraft, og får betalt for den en gang i måneden etter hvor mye vi har solgt. Altså kvantitet.

Ledelsen sier ofte at et "godt program" krever en ekstra innsats.

ottersom vi
Men vi er ikke betalt lager" gode eller dårlige"
program, men etter hvor mye arbeidskraft (lønnsnivå etter
hvilken stilling vi har) vi har levert.

Jeg mener linja bør være:

(Først) Innenfor ordnede og forsvarlige arbeidsforhold, (så) skal vi bruke vår faglige dyktighet til å gjøre best mulig program. (produkt)

Den andre linja kan uttrykkes slik av meg: (ledelsens uttrykk er sikkert smidigere)

Vi skal bruke vår faglig dyktighet til å lage best mulig program, og så får vi ordne arbeidsforholda så godt det lar seg gjøre. (under(de ofte)vanskelige forholda vi er nødt å arbeide.)

Hvordan praktiserer vi kommunister dette?

Dårlig, tror jeg. Er vi makketen av den samme syra som de andre?

Det er jævli viktig at vi fører kamp mot ledelsens linje idenne saka. Det vil i praksis si at vi tar opp diskusjon og kritikk på planer og praksis vi mener er idealistiske. Denne kampen må føres mot ledelsen, ^{mot} produksjonskontoret og mot teamledere som går ledelsens ærend. (bevisst eller ubevist)

Vi må føre denne diskusjonen både prinsippielt og konkret med våre arbeidskamerater. Målet er å nedkjempe den den reaksjonær tenkinga ledelsen sprer, og få folk over på kamplinja. En slik kamp for dagskrav styrker klassen og ^{gir} oss ml'ere tillit hos arbeidskamerater. Det er et steg - som kan bli fler.

Johan [REDACTED].

OM BYRÅKRATISK BRUK AV DIREKTIVER

I forbindelse med demonstrasjonen mot sosialimperialismen blei det innskjerpa at alle partimedlemmer skulle møte. Fra partiavdelingsstyret vårt fikk stedslagslederne beskjed om at stedslagene skulle avtale å møtes før demonstrasjonen for opptelling. Jeg mener det er et uttrykk for byråkratisk tenkning når styret gjør et slikt vedtak.

Man ønsker å vite hvem som ikke møter på demonstrasjonen for å ta opp dette med vedkommende. Hvordan man sjekker hvem som stiller på demonstrasjonen må bli stedslagets oppgave. Det er tull at partiavd. styret sitter og vedtar at man skal møtes der og der for kontroll. I et tilfelle som ved denne demonstrasjonen betyr et slikt vedtak at det må gå ut beskjed til alle

medlemmer om vedtaket. Dette er ei sikkerhetsbelastning (brev, beskjeder i korridorene) og ei arbeidsbelastning (oppsøke hver enkelt). Kontrollen ordnes i stedet ved at den ansvarlige i stedslaget passer opp medlemmene i demonstrasjonen og sjekker de han/hun evt. ikke treffer.

At styret sitter og vedtar slikt ut fra sitt eget ønske om kontroll uten å vurdere hva dette betyr for dem som skal utføre vedtaket er en sak. - En annen er at det å konsentrere kreftene om kontroll og sikring av partimedlemmene istedenfor om brei mobilisering av fjerne og nære venner er politisk galt. for en demonstrasjon som denne. Hadde vi konsentrert kreftene om brei mobilisering, kunne vi oppnådd mange flere på gata 21.8. enn tilfellet var.

Ei.

OM Partiavdelingsmøter og litt til.....

På partiavdelingsmøtet om sosialimperialismen kom det fram kritikk mot møteopplegget. Kritikken retta seg mot lengden av innledningene. De som hadde ansvaret for møtet sa fra om at det ikke var meningen at innledningene skulle bli så lange som de ble. Jeg trur likevel at det er snakk om mer enn å huske å time innledningene sine. Jeg trur siste møte peker på to nokså forskjellige saker som er viktige å diskutere i avdelinga.

1. Hvordan skal vi få partiavdelingsmøtene til å bli den politisk styrkende og samlende sak de bør være??

2. Praktiseres det byråkratisk kommandøstil i partiet?

Til pkt.1 mener jeg at partiavdelingsmøtene våre har vært brukt feil. Det som i hovedsak har karakterisert møtene har vært lange (tildels svært lange), propagandistiske innledninger og manglende politikk i diskusjonene. (En annen sak er at innledningene har vært skikkelige og godt forberedte og mitt inntrykk er at særlig de nye medlemmene har hatt nytte av dem).

Jeg trur spesielt mangelen på reell politisk diskusjon er ødeleggende. Uten diskusjon på møtene utløser de motsigelser og usikkerheten om linja som fins blant oss kan ikke møtene bli som et brukbart redskap i klassekampen.

Hvordan så levendegjøre diskusjonen? En ting som åpenbart kan gjøres: Innledningene målrettes mot diskusjonen. Den gjøres agitatorisk og kort. Målet må være å reise motsigelser heller enn å forklare sammenhenger. Spørsmålene til diskusjon må gripe det vesentlige og gis form som gjør det mulig å formulere et motsatt syn. Spørsmålene til møtet om sosialimperialismen var både/og, men bedre målretta mot diskusjonen enn innledningene var. F.eks. "Er Sovjet et fascistisk diktatur?" et bedre spørsmål enn "Er Sovjet et statskapitalistisk diktatur av ny type"? Er da ei kort og grei innledning nok til å frigjøre en skapende diskusjon i gruppene? Kanskje ikke. Et annet tiltak er å sikre at det finnes folk som har deltatt i forberedelsene i alle grupper. Om dette skal være folk fra styret eller andre er et praktisk spørsmål. Det finnes sikkert også andre måter å få fram motsigelser på under diskusjonen.

For å oppsummere:

Innledningene har vært lange og propagandistiske. Diskusjon i grupper må prioriteres til fordel for dosering i plenum. Innledning og spørsmål må målrettes mot at alle skal snakke.

Til pkt. 2

Årsaken til at dette tas opp her er en bemerkning fra forkvinna på sosimp-møtet. Hun sa at styret hadde fått beskjed fra DS om å holde ei propagandistisk innledning. Et annet sted her i Rauland har jeg skrevet om hva jeg oppfatter som byråkratisk tenking i forbindelse med demonstrasjonen mot sos.imp. Jeg synes denne beskjeden fra DS er et annet eksempel på byråkratisk kommandering.

Kritikken som tidligere er ratta mot formen partiavdelingsmøtene har fått skulle tilsi at man nettopp ikke holdt ei propagandistisk innledning. Denne kritikken blei underordna DS's ønske om ei slik. Jeg kjenner ikke begrunnelsen for beskjeden fra DS, men jeg kan heller ikke tenke meg noen begrunnelse som kan rettferdiggjøre den. Målet er å få diskutert sos.imp på en måte som skaper virkelig enhet bak partiets linje på spørsmålet. HVORDAN man gjør det må være partiavdelingsstyrets sak. Jeg mener å ha sett tendenser til byråkratisk kommandostil i partiet, flere enn de to tilfellene som er tatt opp her. Om dette er riktig eller galt vil vise seg. For at det skal vise seg må det tas opp. Folk som har liknede erfaringer eller andre oppfatninger av disse hendelsene bør komme fram med dem.

EI.

(Synspunkter på dette fins det, og her har forkvinnen ordet. Varsågod!)

SVAR TIL EI.

På årsmøtet til DS var spørsmålet om den demokratiske sentralismen en av de viktigste tingene som ble diskutert, og problemene som vi i vår avdeling har slitt med, som liberalisme, ble satt inn i dette perspektivet.

At den demokratiske sentralismen fungerer vil si at vi organisatorisk evner å sette partiets hovedlinje ut i livet, og at medlemmene er enige i og har vært med på å vedta politikken. På en del områder som kontingenten, 1.mai og tarikkoppgjøret har den funger bra, mens den f.eks. ikke har fungert tilfredstillende i den forrige KK-kampanjen, oppmøte på partiavdelingsmøtene, deltakelse og mobiliseringen til demonstrasjoner, fagforeningsmøter og frontarbeid.

Avdelingsstyrenes ledelse har vært et brennpunkt her.

Når det gjelder oppmøte på PAM blir hovedelementene av vår politikk tatt opp her, og at så mange ikke har deltatt betyr at mange kamerater ikke har vært med på diskusjonen av linjene. At folk mangler grunnleggende politisk kunnskap svekker naturligvis igjen evnen til å kunne oppfatte og gjennomføre direktivene. Det ble oppsummert at styrene i avdelingene er brennpunktet, deres ledelse har vært for tilfeldig. Både DS og styrene har i alt for liten grad fulgt opp diskusjonen, ved ofte ikke å sørge for at diskusjonen munner ut i vedtak, og ved ikke å kontrollere stedslag på hva de gjør. Folk har blitt overlatt til seg sjøl og feilaktige tendenser har kunnet vokse fram uten at det er blitt tatt politisk kamp på det. Når man underordner seg den demokratiske sentralismen oppstår det en motsigelse mellom de kollektive og de individuelle interessene. Den løses som alle motsigelser: gjennom kamp. I denne kampen inngår skolering på teoretiske spørsmål og praksis. Vi må som kommunister ha en sammenheng mellom hva vi gjør i dag og blikk for de strategiske målene. Kampen vi fører for revolusjonen må ha en kollektiv ledelse, ellers vil vi ikke kunne gjennomføre den, vi kan bare se hvilke alvorlige konsekvenser det får i praksis når den demokratiske sentralismen ikke fungerer. Jeg har tatt opp noen grunner til at partimedlemmene ikke har skjont den demokratiske sentralismen, bakgrunnen for at det er et problem å fostre hver enkelt kamerat som kommunist og partiet til et kommunistisk parti. Vi er dessuten et ungt parti som ikke har gjennomlevd alvorlige klassekamper, man kan lære mere i tilspissa situasjoner enn når det er rolige perioder (jmf. den store rekrutteringen under EEC-kampen).

Igjen: Hvorfor må partiet anvende den demokratiske sentralismen? Jeg vil svare med: Hvilken klassekarakter har den demokratiske sentralismen? Det er arbeiderklassens høyeste organisasjonsform som er vunnet fram gjennom klassens kamperfaringer. Tenk f.eks. streikekampen hvor utfallet er avhengig av at mindretallet underordner seg flertallet. Vi forbereder oss i dag gjennom studier og praksis på det vi står overfor i morgen. På bakgrunn av dette kom vi fram til at arbeidsmetoden vår må bli diskusjon, tiltak, vedtak - og kritikk av de folka som ikke gjennomfører vedtak.

Svar til Ei forts.

Det nye distriktsstyret har lagt opp en årsplan ut fra en analyse av den internasjonale og nasjonale situasjonen partiet befinner seg i, med en relativt svak forståelse for den demokratiske sentralismen og et relativt dårlig grep om generallinja. Vi trenger en konsolidering av partiet innad, samtidig er det 2 ting som vi er nødt til å løse som et kommunistisk parti i Norge i dag, og de er meningen at karakteren av disse diskusjonene også skal bidra til en konsolidering.

Den ene saken går på den internasjonale situasjonen. Sovjet fungerer som et kapitalistisk land, de er avhengig av å øke sin profitt, de er også imperialistiske (i Øst-Europa, i "utviklingshjelp") Stykkeforholdet mellom USA og Sovjet holder på å forandre seg, det skjer en nyoppdeling (Kypros, Midt-Østen). I løpet av kort tid vil Sovjet være sterkere enn USA, ihvertfall militært. USA er på defensiven, hva vil skje med Sovjet? En ny-oppdeling vil få avgjørende betydning for oss (strategisk beliggenhet, olje.) Dette betyr at partiet må være konsolidert på spørsmålet om sosialimperialismen. Styrke på dette emnet gjør også at vi lettere kan avsløre SV's forhold til sosialimperialismen, og dette er viktig for den andre saken vi må løse - kommunevalget.

Vi kan ikke unngå å delta i det, det er viktig at vi klarer å markere oss, at vi får ut en skikkelig politikk som parti, og avgrenser oss fra reformisme og revisjonisme. Vi må være enige i forholdet til SV, på hvilket grunnlag og hvor vi stiller osv.

DS har også tatt andre tiltak på skolering, og mellomlaget i partiet, dvs. avdelingsstyrene, skal gjennomføre grunnkurs, trinn II i fase 2. Medlemmene skal også delta i skolering på M.-E.-skolen, og vi skal gjennomføre en rekke konsoliderende kamppoppgaver på KK og økonomi.

De 2 første fasene vil, hvis de blir skikkelig gjennomført, bringe hele partiet opp på et høyere nivå, og sette oss i stand til å fullføre resten av årsplanen uten at det skjer en oppløsning. DS tar også konkrete tiltak på at vedtak blir gjennomført. En metode for kontroll er å innhente rapporter fra avdelingene. Disse rapportene skal f.eks. inneholde hvilke motsigelser som ikke er løst, og hvor mange medlemmer som står på forskjellig standpunkt. (Inneholder at alle må ha vært gjennom diskusjonen). Videre, hvor mange som deltar i demonstrasjoner, hvor mange som er fraværende av gyldige grunner og uten.

Så til EI's innlegg om byråkratisk bruk av direktiver og byråkratisk kommandostil.

a) Tsjekkoslovakidemonstrasjonen. Her var det lagt opp til diskusjon om det politiske innholdet i denne demonstrasjonen til stedslagsledermøtet i beg. av august. Fra min side (jeg var med på å forberede møtet, men var ikke tilstede p.g.a. ferie) var det lagt opp til at det allerede der skulle fattes vedtak om sikring av mobilisering (både egen mobilisering, og av massene) i form av diskusjoner og vedtak på møtet. Dette skulle følges opp i stedslagene. Iflg. referatet skjedde ikke dette, men det var en innskjerping av direktivet. Da jeg like før demonstrasjonen kom tilbake fra ferie, var vi den eneste partiavdelingen som ikke på forhånd hadde rapportert hvor stor deltakelse vi ville ha. Demonstrasjonen var viktig, den hadde karakter av en sosialistisk demonstrasjon hvor SV bl.a. ikke ville delta, og saken var kjent blant medlemmene våre.

Svar til EI forts.

På grunn av de dårlige erfaringene våre med oppmøte til demonstrasjoner fra vår avdeling (den brede indokinademonstrasjonen tidligere på våren hadde 12% deltakelse), sendte vi derfor ut et tilleggsdirektiv om at stedsлага skulle møtes på forhånd. Det virket: 87% deltok, og halvparten av dem som ikke var med jobbet. Vi ville altså ha en diskusjon med folk før demonstrasjonen og ikke etterpå, det viktigste er ikke å sjekke folk under demonstrasjonen (noe som er vanskelig), men å ta opp motsigelsen med dem på forhånd. Å mobilisere flest mulig av oss sjøl er også det som er best egnet til en bred massemobilisering. At det føles som en ekstra arbeidsbelastning og er sikkerhetsfarlig går vel en del på at man i stedsлага ikke har utviklet metoder (kanaler) som er skikkelig egne.

Til sammenligning noe som beviser at den demokratiske sentralismen ikke er en sjølsagt ting for alle medlemmene. Styret tok ikke ekstra tiltak på Chiledemonstrasjonen. Direktivet i FFP tok bare som unntak folk som hadde møter (i partiet) og annen gyldig grunn. Gyldig grunn betyr skriftlig (og innvilget) søknad til partiavdelingen via stedslagslederen, som skal ta opp diskusjon med vedkommende. Ikke en søknad kom inn. Vel 30% av våre medlemmer var å se i demonstrasjonen. Styret oppsummerer erfaringene og tar sjølkritikk. Hva med stedslagsledere og medlemmer?

b) Partiavdelingsmøtet om sosialimperialismen (EI's pkt. 2)

Innledningene var for lange. Det er jeg helt enig i, begge inn lederne hadde et urealistisk forhold til hvor lang tid det ville ta å framføre innledningene, og jeg gjentar gjerne sjølkritikken fra PAM på det.

Men jeg er ikke enig i at den ikke skulle være lang, dvs. grundig og propagandistisk. Jeg er ikke sikker på om alle medlemmer kjenner forskjellen på propaganda og agitasjon, og vil derfor gi en kort forklaring. Propagandaen tar opp de strategiske siktemålene, og går til kjernen ved problemene ved å analysere dem på vitenskapelig vis. Propagandaens formål er å skolere. Agitasjon tar sikte på å påpeke, avsløre og oppildne til aksjon, men den trenger ikke ned i stoffet.

Det er mulig jeg har gitt en dårlig forklaring på PAM, men jeg har aldri ment å framstille det slik at vi mottar beskjeder fra DS som vi mekanisk kjører ut. DS stilte som krav til styret at innledningen skulle gi grunnlagsmateriale til diskusjonen. Diskusjonen skulle løse/ta stilling til en rekke motsigelser. Vårt syn skal legges fram på Landskonferansen, som skal oppsummere partiets syn. Sp tok direkte opp disse motsigelsene (som bl.a. er kommet fram i sommerleirdiskusjonene), mens innledninga var bakgrunnen. Hvorfor valgte styret denne måten? For det første fordi vi var overbevist om at spørsmålet om sosialimperialismen er viktig å løse for partiet, og at det krevde at vi stilte kunnskapsstoff til rådighet for folk i innledninga. - For det andre fordi vi ut fra konkret erfaring (som ble bevist ved kontroll) visste at folk ikke forberedte seg skikkelig sjøl. Om det er sldri så gode spørsmål, om kunnskapene mangler kan det ikke bli noen god diskusjon. Styret vil gjerne ha kommentarer til dette og konstruktive forslag til hvordan vi kan bedre grepet om den demokratiske sentralismen.

Så til EI's pkt. 1 om bedring av PAM generelt:

A få gode og korte PAM har hele tida vært et problem for oss. Kritikken som har kommet tidligere har ikke gått på at innledningene har vært for lange (de har ofte vært korte nok, sjøl om det har vært overtramp), men på lengden av selve møtene, organiseringa av dem og at de tar opp for mange ting.

PAM skal ta opp viktige diskusjoner på hovedlinjene i partiet, tillempling skal foregå i stedsлага (som bindeledd har vi stedslagsmøtene).

Avdelingsstyret mener at opplegget av PAM vil måtte være forskjellig etter karakteren av det som blir tatt opp, og vi var faktisk prøvd å variere opplegget fra møte til møte, men har nesten aldri lyktes i å gjøre møtene gode nok.

EI har en rekke gode ideer her som jeg håper dere vil følge opp med diskusjon. Det er klart at styret også ønsker seg mulighetene for agitatoriske opplegg på PAM, med vel forberedte medlemmer. Dette er blant annet et spørsmål om grep om den allmenne politiske linja, godt klassestandpunkt (som bakgrunn for å ville forbedre innsatsen sin), forståelse for viktigheten av den demokratiske desentralismen og fostring i stedsлага.

Jeg vil stille som forslag at alle stedslagslederne følger opp denne debatten, og at flest mulig andre uttaler seg om sine erfaringer, reaksjoner og ideer.

FRAM FOR PARTIET!

Kameratslig hilsen
forkvinnen.

Diskusjonen tok utgangspunkt i de 8 punktene som var satt opp i TF og vi konsentrerte oss om å svare på disse spørsmålene:

1. Har det foregått en kontrarevolusjon i Sovjet ?
2. Er Sovjet i dag et fascistisk diktatur ?
3. NKP er en brikke i Sovjets imperialistiske planer ?

Spørsmål 1.

Her kom vi forholdsvis fort til enhet på at en kontrarevolusjon hadde skjedd, at Sovjet hadde forvandlet seg fra å være en sosialistisk stat til å være en kapitalistisk stat. Derfor var det som opptok oss grunnene til at en kontrarevolusjon kunne finne sted. Her viste det seg at kunnskapene om Stalin og 30-åra i Sovjet var mangelfulle hos alle.

I Kina har Maos politikk vært oppsummeringen av massenes politikk, var Stalins politikk det samme ?

Man pekte på en feil hos ml-bevegelsen som gikk på at man hele tida har vært så oppsatt på å si at hovedsida ved Stalin var god, at man glemte å se på bisida. Eksempel var Stalins analyse i 1935 som gikk på at utsugerklassen var likvidert. Så da Stalin ingen fiende i Sovjet før han plutselig fikk det travelt og fikk i stand Moskvaprossessene ? Hvordan kunne Krustsjov og Co. overta statsmakten uten noen problemer og kamp bare på grunn av at Stalin døde ?

Vel var landet tappet for mennesker og ressurser under flere kriger og hovedvekta av arbeidet måtte legges på oppbygning av industrien osv., men var dette hele årsaken til at byråkratskiktet vokste seg sterkt og etterhvert kunne overta makta når tida var moden for det ?

Slike spørsmål stilte vi oss, men ingen av oss kunne svare. Vi trenger mer kunnskaper også om faktiske ting, om Stalinperioden. En av oss trakk fram Lenins skeptiske holdning til Stalin som hans etterfølger.

Spørsmål 2.

Her spurte vi: Hva kjennetegner en fascistisk stat ? Og vi kom til at alle vanlige kjennetegn: Korporativisme, sterkt begrensede borgerlig demokratiske rettigheter, godt utbygd sikkerhetspoliti osv. passer utmerket på Sovjet i dag. Noen mente at det var "firkanta" å dele opp kapitalistiske stater i enten borgerlig-demokratiske eller fascistiske, og at Sovjet måtte tilhøre en kategori som var utenom disse betegnelse.

Det ble også pekt på at de historiske forutsetningene har vært forskjellige i Sovjet og i de land som vi vanligvis kaller fascistiske.

Et forslag kom fram : Sovjet er i dag et statskapitalistisk diktatur med klare fascistiske trekk.

Andre mente at folk forsto mye mer hva et fascistisk diktatur var, enn hva et staskapitalistisk diktatur med klare fascistiske trekk innebærer.

Spørsmål 3.

Enighet om riktigheten i spørsmålets påstand, men tvil om riktigheten av å kjøre dette ut i et manifest. Fare for å støte fra oss "bra" NKP- ere ved "overspill".

Dette gjaldt både formuleringen om fascisme og om NKP som Sovjets brikke.

Vi har kommet såpass kort i avdekkinga av sosialimerialismen at vi må vokte oss for å gjøre "overtramp".

Ellers var det ønske om dokumentasjoner på en rekke punkter i manifestet.